

TOMAS DIRGĖLA

BENAS – SAPNŲ SIUVĖJAS

NUO

8

IKI

12

METŲ

TYTO ALBA

TOMAS DIRGĖLA

BENAS – SAPNŲ SIUVĖJAS

Iliustravo

Dalia Karpavičiūtė

VILNIUS 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Tomas Dirgėla, 2018

© Dalia Karpavičiūtė, iliustracijos, 2018

© „Tyto alba“, 2018

ISBN 978-609-466-340-6

Turinys

PIRMA DALIS

Apie Adatėlių šeimą	11
Didieji hipopotamai sutrypia Beno tėvus	15
Cirkas iš Afrikos išduoda senelį	20
Benas gauna sapnų adatą.....	25
Ponia Stefanija keksiukų rojuje.....	30
Milijardo eurų pasiūlymas	34
Benas užmiega vaikų namuose.....	41
Sapnų adata dinga!	46
Panelė Gerutė prisipažįsta	51
Arbata nuo dramblių nemigos.....	57

ANTRA DALIS

Ponas ir ponia Auksakalniai	63
Žurnalistas su ūsais	69
Senelis patenka į spąstus.....	75
Benas Adatėlė ieško išeities	81
Rūmuose knarkiantis traktorius	85
Sausainiai už 5 000 eurų	90
Miestelyje darosi tikrai pavojinga.....	95
Panelė Gerutė pasiūlo pagalbą.....	100
Vaikai ruošiasi veikti	103
Vaikai puola!.....	108
Du bandymai, vienas sėkmingas	112
Auksakalniai neša kudašių	116
Kas nutiko paskui	122

Pirma dalis

I

Apie Adatėlių šeimą

Susipažink su Benu Adatėle, berniuku kaip visi. Benas gyvena viename miestelyje drauge su mama, tėčiu ir seneliu Rapolu. Benas, kaip visi vaikai, keliasi septintą ryto ir, išsivalęs dantis, sėda prie pusryčių stalo.

– Vaikeli, ar nepamiršai išsivalyti dantų? – kas kartą klausia senelis.

– Ne, seneliuk, – kas kartą atsako Benas.

– Žiūrėk tu man, berneli. Paskui bus kaip man. O ar žinai, kaip man buvo?

– Žinau, – kramtydamas kas kartą atsako Benas.

Berniukas atmintinai žino istoriją, kaip senelis Rapolas visą gyvenimą bijojo dantų gydytojų ir pas juos nesilankydavo, todėl dabar turi kramtyti dirbtiniais dantimis.

Pavalgęs Benas, kaip ir visi pavalgiusieji, pakyla nuo stalo, dar kartą išsivalo dantis, apsirengęs čiumpa kuprinę ir leidžia pro duris.

– Benai, ar pavalgęs nepamiršai!.. – kiekvieną rytą tarpdury šaukia senelis.

– Nepamiršo, – kiekvieną rytą, išlindęs pro gretimo namo langą, atsako kaimynas, senelio Rapolo šūkavimų išverstas iš lovos.

- - - - -

Beno tėvai – kaip visos mamos ir tėčiai. Sūnui išėjus į mokyklą, jie netrukus taip pat pakyla nuo stalo, sėda į savo automobilius ir išrieda. Ponas Adatėlė dirba buhalteriu vienoje įmonėje. Kiekvieną dieną iki pietų pertraukos jis skaičiuoja pinigus, o papietavęs pinigus skaičiuoja toliau. Kaip ne kartą tėtis yra sakęs Benui, šis darbas jam padeda atsiskleisti ir išreikšti save.

– Sėdi sau tarp monetų iki kelių ir skaičiuoji, – dažnai pasakodavo ponas Adatėlė. – Paskui viską skaičiuoji iš naujo, tikrini, ar kartais ko nepraleidai, o paskui skaičiuoji dar sykį – gal skaičiuodamas, ar ko nepraleidai, ėmei ir kažką praleidai... Dar man patinka, kad turiu skaičiuoti pinigus vilkėdamas juodą kostiumą. Tai tik parodo, koks svarbus yra mano darbas.

O ponia Adatėlė kas rytą važiuoja į kitame miesto gale esantį didžiulį prekybos centrą, kuriam vadovauja. Televizorių parduotuvės darbuotojams ji liepia pardavinėti televizorius, batų parduotuvėms – batus, gyvūnų prekių parduotuvei liepia prekiauti gyvūnams skirtomis prekėmis, o kepėjams – bandelėmis.

– Tik pamanykit, kas būtų, jeigu atėjęs į televizorių parduotuvę žmogus lentynoje rastų papūgoms skirtą lesalą? Grįžęs namo pasistatytų tą lesalą vietoj televizoriaus ir leistų vakarus į jį žiūrėdamas? Na jau ne! O jeigu bandelių parduotuvėje kepėjas į popierinį maišelį įdėtų keletą žieminių batų? Prie arbatos būtų visai nieko, a? Štai kokios svarbios mano pareigos! – mėgdavo pasakoti ponia Adatėlė.

O ką veikia senelis? Senelis Adatėlė per dienas skaito laikraščius, snaudžia priešais ~~papūgų lesalą pakuotę~~ televi-

zoriaus ekraną ir per valandą sučiulpia maždaug trisdešimt keturis mėtinius ledinukus.

– Toks jau tas senelio gyvenimas, – kartais mirkteli Benui senelis. – O jaunystėje buvau tikras neklaužada, vieną kartą netgi pasakiau savo mokytojai: „Mokytoja, jūs man nepatinkate.“ Ar gali įsivaizduoti, vaikelį? Beje, ar šiandien išsivalei...

Štai tokia įprasta buvo Beno šeima. Bent jau taip manė pats Benas.

II

Didieji hipopotamai sutrypia Beno tėvus

Benas pravėrė namų duris:

– Seneliuk, aš jau namie!

Tačiau įprasto senelio atsakymo „IR KĄ? AŠ NAMIE JAU NUO RYTO!“ berniukas neišgirdo. Benas pasidėjo kuprinę savo kambaryje ir, eidamas virtuvės link, sušuko dar sykį:

– Seneliuuuk!

Berniukas jau buvo kone patikėjęs, kad senelio Adatėlės nėra namie, bet, gurgiančio pilvo atvestas į virtuvę, senelį surado čia.

– Kas nutiko, seneli?

Šis sėdėjo galvą pasirėmęs rankomis ir žiūrėjo į vieną tašką.

– Ei!

Senelis Rapolas pašoko it iš miegų pažadintas.

– Ką? – ėmė dairytis aplink. – A, jau grįžai! – galiausiai sušuko, kai akys sustojo prie berniuko.

Benas šyptelėjo ir, ištraukęs iš spintelės dubenėlį, nukėlė puodo dangtį.

– Sriuba sriubytė, – imdamas samtį džiūgavo Benas.

– Benai...

– Išsivaliau ryte, seneliuk, – atsakė berniukas.

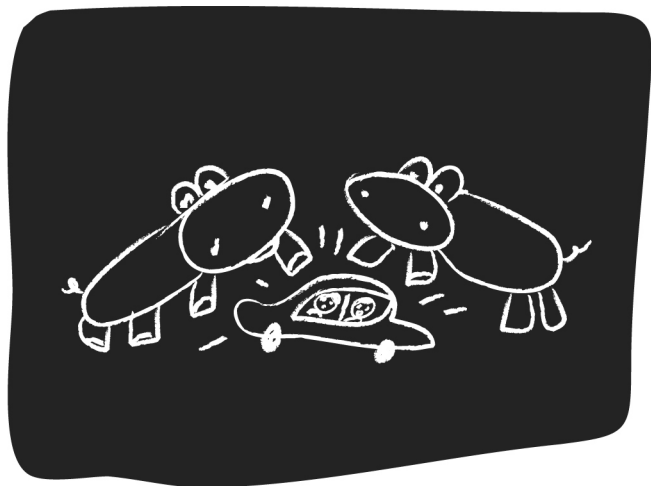
– Benai, šis tas nutiko... – senelis giliai įkvėpė, tarsi ruoš-
tųsi šnekėti gerą pusdienį. – Prisėsk šalia.

Berniukas nusteбęs atsisėdo ant kėdės prie senelio ir ne-
kantriai laukė, ką šis pasakys.

– Ponas ir ponia Adatėlės, jie...

– Turi galvoje mano tėtį ir mamą? – pataisė senelį Benas.

– Ką? A, taip... Matai, vaikelį, šįryt į miestą atvažiavo cir-
kas, o iš jo pabėgo du didieji hipopotamai. Tavo tėtis ir mama,
važiuodami į darbus, kaip tik į juos atsitrenkė. O supykę hipo-
potamai, ypač didieji, skolingi neliaka... Jie pradėjo šokinėti
ant tėčio, o paskui ir ant mamos automobilių, kol šie... – se-

nelis stabtelėjo ir įkvėpė šviežio oro. – Kol šie susiplojo kaip kokie blynai...

- - - - -

Benas visą valandą spoksojo į vieną tašką, tada staiga pašoko nuo kėdės ir ašarodamas puolė seneliui į glėbį.

– Kaip neteisinga, – jau kiek nurimęs valėsi ašaras berniukas. – Ir iš viso, hipopotamai ant mašinų nešokinėja.

– Nešokinėja, sakai? – senelis Rapolas kiek sutriko. – Na, taip. Nešokinėja. Čia buvo ne šiaip hipopotamai, o didieji...

Benas vėl pravirko. Raudėjo taip, tarsi jo mamą ir tėtį būtų su žeme sulyginę pora begemotų. Oi, juk kaip tik taip ir nutiko...

Norėdamas berniuką nuraminti senelis užplikė jam arbatos.

– Imk, Benai. Išgerk. Bent kiek palengvės.

Šniurkščiodamas Benas Adatėlė gurkšnis po gurkšnio išgėrė arbatą. Bet, užuot nusiraminęs, berniukas pajuto didžiulį jėgų antplūdį ir dabar dėl žuvusių tėvų verkė bėgiodamas raitais po namus.

TOMAS DIRGĖLA – rašytojas, LRT radijo laidos vaikams kūrėjas ir vedėjas – geriausiai jauniems skaitytojams pažįstamas kaip detektyvinės serijos „Domas ir Tomas“ autorius. Pirmoji šios serijos knyga „Domas ir Tomas. Dingusios šluotos byla“ 2017 m. pelnė Tarptautinės vaikų ir jaunimo literatūros asociacijos (IBBY) Antrąją premiją už geriausią metų knygą vaikams.

„Benas – sapnų siuvėjas“ – devintoji autoriaus knyga vaikams.

Tik po tėvų mirties Benas iš senelio sužino
 esąs nepaprastas berniukas – jis moka susiūti
 nutrūkusius žmonių sapnus ir dar bent dešimt
 minučių leisti jiems pabūti sapnų karalystėje...
 Bet netikėtai jo adatą nugvelbia porelė milijardierių,
 kurie tingi rūpintis savo dukra ir nori,
 kad ji amžinai sapnuotų ir nelįstų tėvams į akis.
 O kas būna, kai sapnų adata patenka į blogas rankas?
 Tikrai ne pyragai.
 Benas su seneliu ją turi žūtbūt susigrąžinti...

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

8

IKI

12

METŲ